

Könnyeim keresem - nincsenek meg,
az ízet se tudom már a sónak.
Párkányomon, a szürkeség felett
az esőcseppek dobjai szólnak.

Így fogyok el lassan, sejtről sejtre,
a szám szorítva könyörög, kiált.
Pedig lenne még, ki szerethetne,
szikes szív - nem érzem a mágiád.

Ránc rokolyán, retinán folt vagyok,
én tagadtalak, te tudni véltél.
Nem vártak varázsütött angyalok,
hiába futottam - utolértél.